

съ руския ултиматумъ за турското правителство, слѣдъ който ултиматумъ послѣдва извѣстната крѣмска война, членовѣтъ отъ българската въ Цариградъ община заедно съ нѣкои прѣдставители отъ българскитѣ еснафи въ тоя градъ, всички 14 души, между които живиятъ още г-нъ Цоко Каблешковъ и покойниятъ Гавриилъ Моровеновъ, не се посвѣниха, не се уплашиха въ тия опасни врѣмена да съставятъ, подпишатъ и поднесатъ на извънредния руски пратеникъ единъ меморандумъ, въ който, като описватъ всички неволи и теглила на българския народъ, просятъ за облегчението му милостта и помощта на мощния руски царь. Тѣ говорѣха и ходатайствуваха за това въ името и отъ страна на цѣлия български народъ*).

Когато пакъ прѣзъ годината 1860. и при разгара на българо-патриаршеската разпря, католическата пропаганда успѣ при съдѣйствието на нѣкои привлѣчени отъ нея българи да се обяви *унията*, т. е. религиозното съединение на нѣкои наши съотечественици съ римско-католишката черкова чрѣзъ признаването на римския епископъ, — папата, за глава и на българската черкова, българската въ Цариградъ община въ своята цѣлостъ не се подвоуми ни минута да издигне доблестно гласа си противъ това народно разцѣпление, да развие смѣло знамето на българското единство въ православието противъ тази уния. И тоя гласъ намѣри отзивъ въ цѣлостта на българския народъ, и това знаме се поздрави и пригърна всъду като знаме на българския народъ, яко привързанъ къмъ бащинитѣ си вѣроизповѣдни прѣдания безъ за това да се откаже отъ борбата, която водѣше тѣй опорито за благополучно разрѣшение на поменатата

*) За тоя меморандумъ по-пространно въ „Лѣтописи“, год. III, 15 ноемврий 1901 год. брой 1. „Молба до руския царъ за освобождението на България“.